

Her kommer så pludselig den store forskel for Dansk Folkeparti. Hvordan kan det være, at det argument pludselig er blevet relevant, når det ikke tidligere var relevant for Dansk Folkeparti, hvor det var den personlige frihed?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Jens Vibjerg læste for lidt siden op af Dansk Folkepartis ordførers tale under førstebehandlingen af beslutningsforslag nr. B 47 om sikring af organisationsfrihed, som Dansk Folkeparti jo var medforslagsstiller til. Her blev der lagt stor vægt på, at Dansk Folkeparti virkelig sætter den personlige frihed til at vælge højt, og at man mente, det var u hensigtsmæssigt med eksklusivaftalerne.

Kl. 11.30

Dertil har jeg et meget enkelt og konkret spørgsmål, som der kan svares enkelt ja eller nej på. Er det sådan, at Dansk Folkeparti ikke længere lægger så stor vægt på den personlige frihed, som man gjorde for et års tid siden? Eller er der andre ting, der er blevet vigtigere for Dansk Folkeparti end den enkelte arbejdstagers frihed? Det kan der helt konkret svares ja eller nej til.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Det fremgår jo klart, at Dansk Folkeparti har en snæver sammenhæng mellem holdningen til eksklusivaftalerne og så frygten for løntrykkeri fra østeuropæisk arbejdskraft. Men betyder det så, at hvis det lykkes at få en 7-års-regel igen, så vil man bagefter stemme for en ophævelse af loven, når 7-års-reglen så ophører, at man altså så vil fjerne eksklusivbetimmelsen på det tidspunkt, hvis man er i position til det?

En anden ting, jeg godt ville spørge om, er i forhold til konfliktretten. Dansk Folkeparti giver udtryk for, at man pludselig er blevet fagbevægelsens medkæmpere og fortalere. Jeg vil godt høre, om det så også indebærer, at man er indstillet på at lade være med at lave indgreb over for fagbevægelsen og de kollektive rettigheder, om man vil lade være at gå med til at støtte forslag, som laver indgreb i konfliktretten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Anders Samuelsen har fundet ud af, at Det Radikale Venstre ikke længere er i regering. Det synes jeg var på tide. Det var også godt at få noteret, at den radikale folketingsgruppe er sig be-

vidst om det. Dansk Folkeparti er heller ikke i regering. Det betyder ganske rigtigt, at både Det Radikale Venstre og vi kan blafre med ørerne og sige præcis, hvad vi mener. Og det er det, vi gør i denne her sag.

Stillet over for risikoen for gedigent løntrykkeri mod danske arbejdere, danske lønmodtagere, fra den 1. maj 2004 siger vi, at det vil vi ikke acceptere. Vi vil finde veje ud af det morads, der kan være på vej, når vi ser de undersøgelser af, hvor mange tusind mennesker fra Østeuropa der kan finde på at tage til Danmark, og hvor der åbenbart lige nu er et flertal i Folketinget, der vil åbne dansk arbejdsmarked for denne her billige arbejdskraftmulighed for danske arbejdsgivere allerede om godt et år.

Det er også derfor, jeg siger med hensyn til det her med nogle af de andre, der er på banen, at der jo er en helt fundamental forskel på, om vi diskuterer et nogenlunde stabilt dansk arbejdsmarked og muligheden for at skabe større frihedsgrader for den enkelte lønmodtager på et stabilt arbejdsmarked med dansk arbejdskraft, og så den situation, der kan opstå, hvis op mod 150.000 polakker gør alvor af det, der tilkendegives i LO's eget ugebrevs undersøgelse, med at tage til Danmark og søge arbejde. Det vil jo være et helt andet arbejdsmarked, vi ser, hvis det kommer til at ske, som undersøgelsen giver udtryk for.

Derfor ville det da være mærkeligt, hvis ikke politiske partier skulle tage bestik af den situation og spørge: Jamen er det så i virkeligheden tidspunktet at tage redskaber, midler, vi grundlæggende ikke bryder os om, men som dog kan være med til at skabe nogle rimelige rammer for den enkelte danske lønmodtager, væk?

Det er også svaret til fru Tove Videbæk med henblik på det med den personlige frihed, som ligger os utrolig meget på sinde. Men jeg tror, det står rimelig klart, hvad det er for hensyn, vi vejer op imod hinanden her, og hvordan vi så føler, at balancen tipper.

Så til fru Pernille Falcon: Det er klart, at hvis vi får en 7-årig overgangsperiode ind, så tror vi, at vi står i en helt anden situation, også i forhold til det her lovforslag, for vi tror ikke på, at hvis man f.eks. i Polen først oplever en indkomstfremgang, hvis man kan se, at det begynder at gå bedre – selv om man ikke i løbet af 7 år når vores niveau – så vil man alligevel i højere grad være tilskyndet til at blive hjemme og tage del i det opsving.